

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre hr. Knud Lind opmærksom på, at den fungerende formand ikke ønsker udtrykket »personager« brugt om medlemmer af Folketinget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er frygtelig ked af at skulle trætte Tinget med dette, for jeg synes egentlig ikke, at disse talslagsmål er så interessante.

Men jeg bliver nødt til at meddele, at de tal, jeg citerede, handlede om udenlandske statsborgere og var taget fra Nyt fra Danmarks Statistik nr. 78, den 12. marts 1990, og det handlede ikke om flygtningestatistik, men om statistik over udenlandske statsborgere i Danmark pr. 1. januar 1990. Jeg gentager for hr. Knud Lind, der åbenbart ikke hørte det: Nyt fra Danmarks Statistik, nr. 78, den 12. marts 1990.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fru Ebba Strange har ordet i anden omgang.

Ebba Strange (SF):

Jeg lyttede naturligvis med interesse til, hvorledes justitsministerens invitation til forhandling om eventuelle ændringer i udlændingeloven blev modtaget.

Jeg må sige, at jeg var glad for fru Kirsten Lees indlæg, for jeg måtte forstå det således, at Det Radikale Venstre ikke ser nogen umiddelbar grund til at ændre familiesammenføringsreglerne i udlændingeloven, at Det Radikale Venstre ønsker at respektere familien som en enhed, men at det naturligvis skal standses, hvis der er tale om misbrug. Det er klart, det sagde jeg også. Men derfor behøver man ikke gå ud og ændre loven.

Det er jeg glad for, for det skulle så betyde, at det kan blive svært for regeringen at nå til enighed, og det synes jeg er godt. Det synes jeg også hr. Bjørn Elmquist skal mærke sig; han var lige ved at omfavne fru Pia Kjærsgaard i sin begejstring over, hvor lidt provokerende han syntes fru Pia Kjærsgaards indlæg havde været, og hvor behersket hun havde været i sit dagsordensforslag. Jeg må gå ud fra, at hr. Bjørn Elmquist i øvrigt har fulgt debatten og lagt mærke til, hvad det er, Fremskridtspartiet siger.

Jeg ved også – for jeg har også læst de debatoplæg, der er kommet fra henholdsvis partiet Venstre og fra Det Konservative Folkeparti – at man i disse partier har de holdninger til familiesammenføringer, man har. Men jeg håber, at vi kan holde fast ved principperne i de regler, der eksisterer, og at Det Radikale Venstre som regeringsparti kan hjælpe os med det.

Jeg var nemlig i virkeligheden lidt mere usikker på hr. Ole Espersens indlæg; jeg syntes, det var mindre klart end fru Kirsten Lees. Men jeg går ud fra, at jeg kan konkludere, at det, hr. Ole Espersen sagde, var noget lignende, nemlig at hvis der er tale om misbrug, må det selvfølgelig standses, men ellers mente man ikke, at der er nogen grund til at ændre reglerne. Sådan vil jeg i hvert fald udlægge det. At man så siger ja til forhandlinger – det gør vi jo alle sammen, hvis vi bliver inviteret.

Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger til justitsministeren og ordførerne i øvrigt – noget af det, jeg ikke fik kommenteret i første omgang.

Vi har i dag en anerkendelsesprocent af spontane asylansøgere på ca. 80. Det er væsentlig højere end den anerkendelsesprocent, vi havde i perioden fra 1983 til 1986, og det synes jeg ikke man kan bruge til ret meget; jeg kan i hvert fald ikke bruge det til andet end at sige, at når det er blevet så svært at komme ind i Danmark og søge asyl, og når man tilmed tager dem med, der på forhånd er kommet ind på grund af familiesammenføring, så ville jeg synes, at det ville være helt besynderligt, hvis afslagsprocenten var meget høj. Man kan forstå, at den kan have været det i en periode, hvor det var lettere at komme ind i landet. Men når det er så svært, som det er i dag, så ville det være helt påfaldende, hvis afslagsprocenten var højere.

Så sagde hr. Fischer noget, som jeg undrede mig over – det var i forbindelse med hele debatten om familiesammenføringer – nemlig at de familiesammenførte ofte endte som sociale tabere. Jeg ved da ikke, hvad hr. Fischer bygger det på. Det er min opfattelse med det kendskab, jeg har til udlændinge her i landet – at mens de går og venter på familiesammenføringen – det var et af vores helt store problemer med tamilerne, da de gik og ventede så længe – får de det dårligere og dårligere, fordi de går og tænker på, hvordan familien, som er et andet sted, har det. Og når de så bliver sammenført, får de det,